

Zwerfhond Beau zet alles op alles om zijn
baasje Peggy terug te vinden.

HELDEN VAN DE STRAAT

PHIL EARLE

PHIL EARLE

HELDEN
VAN
DE STRAAT

Vertaald door Ernst Bergboer

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Ernst Bergboer
Ontwerp omslag: Studio Mol
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 9789026627781
ISBN 9789026627798 (e-book)
ISBN 9789026627804 (audiobook)
NUR 283
www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Until The Road Ends*
bij Andersen Press Ltd, 20 Vauxhall Bridge Road, London SW1V
2SA, Verenigd Koninkrijk. www.andersenpress.co.uk

The right of Phil Earle to be identified as the author of this work
has been asserted by him in accordance with the Copyright,
Designs and Patents Act, 1988.

Engelstalige uitgave © 2023 Phil Earle
Nederlandse uitgave © 2024 KokBoekencentrum Uitgevers

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mijn trouwe en gulle vriend,
Dr. Andrew Beck

1

Welbeschouwd begon Beaus leven een fractie van een seconde voordat het op een haar na eindigde.

Het was niet zijn bedoeling om de straat op te strompelen, maar hij had honger, was feitelijk uitgehongerd. De vuilnisbakken in de sloppen van Balham waren de hele week meedogenloos leeg geweest; hij voelde zich licht en draaierig in zijn kop en het was alsof zijn poten een eigen leven begonnen te leiden.

Dat was de reden dat hij van de stoep de drukke hoofdstraat op trippelde en als verdoofd naar de naderende vrachtwagen staarde, gehypnotiseerd door de ogen van dat stalen monster dat brullend en gierend op hem af denderde.

Hij had zijn spieren moeten gebruiken, dat wist hij. Jarenlang had hij het straatleven overleefd en hij was gewend om er bij het minste gevaar razendsnel vandoor te gaan. Maar deze keer deed hij dat niet. Lukte dat niet.

De koplampen van het monster hielden hem in hun greep en zogen hem dieper en dieper dat verblindende licht in. Het bulderde een waarschuwing: een aanhoudende, toonloze schreeuw. Het verlamde hem, in plaats van hem wakker te schudden.

Natuurlijk wilde hij niet dat het zo zou eindigen; hij was niet oud of verbitterd. Hij had geen hekel aan de wereld of aan de mensen. Maar hij was wel moe. Hondsmoe. En zijn

poten begrepen de ernst van de situatie niet, reageerden niet op de simpele opdracht die werd gegeven door zijn brein.

Hij bleef dus zitten en met ieder moment dat verstreek, werd hij feller belicht. Hij dook niet weg, kromp niet in elkaar. Hij keek alleen maar toe, terwijl de lampen hem hulden in een lichte gloed en hij zijn ogen tot spleetjes moest knijpen en ze uiteindelijk moest sluiten.

Op het moment dat hij zich nog een laatste keer van de wereld afsloot, voelde hij dat die begon te kantelen en kapseizen; twee handen grepen hem bij zijn buik, rukten hem opzij, persten alle adem uit zijn longen terwijl de vrachtwagen langs hem heen raasde.

Wat was er zojuist gebeurd? vroeg hij zich af. Wiens handen waren het, die hem nog altijd stijf vasthielden?

De hond rekte zijn hals, probeerde te zien wie hem vasthield, maar zijn borstkas leek in een bankschroef te zijn geklemd en hij zag helemaal niets. Hij raakte in paniek. Hij vertrouwde mensen niet; dat wilde hij wel, maar na alles wat er was gebeurd, kon hij geen risico meer nemen.

Zijn lijf verstijfde, maar de handen hielden vast. Hij spartelde, wrong zich in bochten, verwachtte dat de persoon die hem in bedwang hield wel kwaad zou worden, zoals altijd. Hij wachtte op de klappen die zouden komen, op de schreeuwende stem, maar beide kwamen niet. In plaats daarvan werd zijn kop in de holte van de nek van die mens geduwd; een vinger krabde de plek waar hij al dagen last van had.

Alsof dat nog niet genoeg was om hem te doen ontspannen, was daar die stem. Niet van een volwassen persoon, dat soort was in zijn ervaring het ergst, maar van een kind.

‘Rustig maar,’ zei het meisje. ‘Niks om bang voor te wesen. Ik heb je vast, Schoonheid. En net op tijd, als je het mij vraagt.’

Beau liet zijn wriemelende poten hangen. De ene vinger werden er twee, drie, vier. Vonden elk jeukend en uitgedroogd plekje op zijn rug. Wat heerlijk.

De stem bleef zachtjes in zijn oor zingen: ‘Het is goed, Schoonheid, het is al goed.’ Een liedje, zo simpel en oprecht dat de hond zich eraan overgaf. Alle angst en wantrouwen smolten. Binnen enkele seconden viel hij in een diepe slaap.

2

De hond werd wakker in een woonkamer. Een bescheiden ruimte met een brandend haardvuur, lege vazen en een versleten bank. Er stond een leunstoel waarin een magere man zat. Alles aan hem was mager. Zijn benen staken als latten in een broek met een nette vouw, zijn vingers tikten nerveus op de armleuning. Op het moment dat de hond zijn ogen verder opende, brak er op het gezicht van de man zo'n brede, opgeluchte glimlach door dat hij er spontaan van moest hoesten. Zijn brilletje gleed van zijn puntige neus. Hij duwde hem terug.

‘Er wordt iemand wakker. Eindelijk,’ zei hij, met een nieuwe kuch.

Vier paar andere ogen richtten zich naar de hond. Het eerste paar was van een vrouw, even rond als de man mager was, maar met dezelfde zachte uitstraling. Een waterval van haar viel over haar schouders tot aan de bovenzijde van een gebloemd schort. Zij had een of andere taart gebakken, rook hij aan de geuren die uit een naastgelegen vertrek kwamen. De uitgehongerde hond voelde zijn maag kreunen.

Het tweede paar ogen was van een jongen. Hij had vuurrood haar dat tegen zijn hoofd zat geplakt en in een zijscheiding was gekamd. Drie plukjes stonden recht overeind, netjes op een rij, als in een stil protest. Hij boog zich wat langzamer

voorover dan de volwassenen, maar dat kon te maken hebben met wat er op zijn schoot zat: een kat die je niet anders kon omschrijven dan plomp. De hond was al vaak met dat soort katten in aanraking gekomen en de grimas op de snuit van het beest verbaasde hem dan ook niets. Die leek te zeggen: *Een hond, dat is slecht nieuws.*

De uitgehongerde hond wendde zijn blik af, waarop de kat begon te blazen en de jongen het dier nog wat liefdevoller begon te strelen. De hond trok zich er niet veel van aan en concentreerde zich op het heerlijke gevoel dat hijzelf nu voelde.

De vingers lagen weer op zijn rug, dezelfde als die hem in slaap hadden gesust. Het voelde zo goed dat hij zich op zijn zij rolde, waardoor degene van wie die vingers waren voor het eerst zijn blikveld binnenkwam. Het eerste wat hij zag was een glimlach, even warm en opgetogen als die van de magere man.

‘Ah, daar ben je, Schoonheid,’ zei degene aan wie de glimlach toebehoorde.

De hond genoot van de aandacht. Vreemd voor een schepsel als hij, maar heerlijk. Hij keek voorbij de glimlach naar alles eromheen: een neus en wangen vol sproeten; donkerbruine ogen, bijpassend, losgewoeld haar, uitgezakte vlechten. Er leken wat kruimels op haar onderlip te zitten, die de hond met zijn tong probeerde weg te poetsen. Ze giechelde.

‘Je zou hem niet Schoonheid moeten noemen,’ zei de jongen.

De hond liet een oor zakken. Waarom niet? Wat had hij die jongen misdaan, sinds hij wakker was?

Het meisje fronste haar wenkbrauwen en vroeg hem hetzelfde.

‘Nou, in de eerste plaats is het niet jouw hond. Dus het is

niet aan jou om hem Schoonheid te noemen. Daarbij: het is een mannetje...'

'Hoe weet jij dat?'

'Eh...' de jongen wees naar een plek tussen de achterpoten. 'Dat lijkt me nogal duidelijk.'

Hij bleek gelijk te hebben.

'Dus,' ging hij verder, 'Schoonheid is een idiote naam. Helemaal omdat hij zo lelijk is!'

Dat viel niet goed bij het meisje. Ze hapte naar adem, trok de verfromfaaide hond weer in haar armen alsof ze hem wilde afschermen voor de belediging.

'Hij is helemaal niet lelijk, Wilf,' beet ze hem toe. 'Hij heeft een zwaar leven gehad, dat is het. Met een bad en een paar goede maaltijden, wint-ie prijzen. Een kampioen.'

Daar moest de jongen – en misschien de kat ook – om gniffelen.

'Lijkt me sterk,' antwoordde de jongen. 'Maar hoe dan ook, het is jouw hond niet. En een schoonheid wordt hij nooit.'

Het meisje streelde de hond met nog meer tederheid, speelde zo met zijn oren dat hij er volledig weerloos van werd.

'Dat kun jij wel denken, maar zo noem ik hem. Of hij nou van mij is of niet.' Ze stopte. Dacht diep na en keek toen haar ouders smekend aan. 'Beau. Ik noem hem Beau. Juist omdat hij geen typische schoonheid is. Die naam vind ik bij hem passen. Wat jij, jochie?'

Beau blafte tweemaal. Een keer als bevestiging, de tweede keer naar de jongen met zijn kat. De jongen keek alsof hij van plan was hetzelfde te doen.

'Peggy,' zei haar vader, nu met een bezorgde glimlach. 'Ik betwijfel of het wel zo'n goed idee is om dit gezin nog verder uit te breiden.' Hij pakte een opgerolde krant van de stoel die naast hem stond en Peggy wist precies waarop hij doelde.

De woorden ‘Hitler’ en ‘nazi’s’ stonden op iedere pagina, vetgedrukt.

‘Maar Wilf heeft Mabel. En ik dan?’

Een logische vraag. Mabel was Wilfs kat, dat zag je zo.

Haar moeder en vader wisselden een blik. Peggy leek niet precies te weten wat die blik betekende, maar zoals de meeste kinderen in een dergelijke situatie wist ze wel dat ze wat meer haar best moest doen om te krijgen wat ze wilde.

‘Ik bedoel, het lijkt er niet op dat hij een baasje heeft, toch? Hij heeft geen halsband en kijk dan naar hem! Als hij al van iemand is, dan verdienen ze het niet om hem terug te krijgen. Niet als ze hem zo behandeld hebben.’

Beau likte waarderend haar hand. ‘Maar als jullie willen, hang ik wel een paar affiches op. Om te laten weten dat ik hem gevonden heb. Als zij dan toch verdrietig zijn omdat ze hem kwijt zijn, dan kunnen ze er iets aan doen.’ Het klonk zelfverzekerd, maar ze had er dan ook alle vertrouwen in dat er toch niemand zou komen opdagen. Daarvoor had de hond overduidelijk al veel te lang op straat gezworven.

De ouders keken nogmaals naar elkaar, daarna naar de hond, die half op hun dochter lag. De twee waren duidelijk helemaal weg van elkaar. De moeder slaakte een zucht. Zij gaf zich gewonnen.

‘Klinkt redelijk,’ zei haar vader. ‘Maar als er iemand komt voor Beau, moet-ie weg. Afsgesproken?’

‘En als hij niet zo lief is als hij nu lijkt te zijn ook,’ voegde haar moeder eraan toe.

‘Ja, natuurlijk,’ zei Peggy. Haar hart bonsde van vreugde.

‘Goed. Dan zien we wel. Morgen als eerste die affiches. Hoor je?’

Peggy knikte. ‘Best. Geweldig. Dat laten we Beau nu lekker bij de kachel. Kom op, Wilf.’

Het gezin kwam als één man in beweging. Peggy sloot de deur, na een laatste aai over de kop van haar hond.

Beau rekte zich uit op het tapijt, dicht naast de kachel. Zo veel liefde voelde onnatuurlijk, maar wel heel goed. Zouden dit dan mensen zijn die te vertrouwen waren, eindelijk?

Zijn ogen werden zwaar. De gloed verwarmde hem, van binnen en vanbuiten. Slaap trok aan hem en hij gaf zich gewonnen, totdat...

‘Maak het jezelf niet al te gemakkelijk,’ zei een stem. ‘En haal je niks in je hoofd. Er is er hier maar één de baas. En dat ben ik.’

‘Warm, ontroerend, prachtig.’

– *The Times*

Wanneer Peggy een zwerfhond van de straat redt, ontstaat er een mooie vriendschap. Niets kan haar en Beau scheiden – totdat de Tweede Wereldoorlog uitbreekt. Peggy wordt voor haar veiligheid naar de kust gebracht, maar Beau blijft achter in Londen. Nacht na nacht, terwijl het bommen regent en levens worden verwoest, snuffelt Beau tussen het puin van de stad, op zoek naar overlevenden. Als het noodlot toeslaat en Peggy’s leven voorgoed verandert, laat Beau de kop niet hangen. Hij heeft een plan. Maar hoe komt hij bij haar?

Phil Earle werkte jarenlang in de jeugdzorg en stapte toen over naar de boekhandel. Daar ontwikkelde hij een voorliefde voor literatuur. Tegenwoordig is hij sales director bij Bloomsbury. Eerder verschenen van hem *De gorilla en de jongen* en *De reis van Noah*.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT